

Första söndagen i fastan 2021 – omvänd er!

Under fastetiden driver Anden oss ut i öknen. Liksom Jesus själv sätts vi på prov. Varje gång vi utsätts för prövningar och frestelser, måste vi komma ihåg att Jesus en gång för alla har segrat över allt detta. Som kristna har vi redan del av hans seger. Vi behöver bara överlåta oss till honom och lita på honom. En prövning vill alltid locka fram det bästa i oss. En frestelse, hur svår och jobbig den än är, ger oss en möjlighet att medvetet säga ja till Jesus och nej till Satan. Det kan ta tid för oss att inse att vi faktiskt behöver sättas på prov och bli frestade, för att vi frivilligt och med fullt medvetande skall välja Guds vilja och följa troget i Jesu fotspår. Det ingår i Guds frälsningsplan för var och en av oss, att vi livets alla komplicerade frågor skall sättas på prov liksom Jesus själv i öknens hetta och ensamhet.

Fastetiden är en sådan ökentid för kyrkan och för var och en av oss. Därför måste vi se på denna tid som en nådens tid, då Guds försyn låter oss välja bort det som binder och förslavar oss och i stället välja det som befriar och höjer oss upp till Gud. ”Tiden är inne” (Mark 1:15), säger Jesus till oss i dagens evangelium. Vi får inte skjuta upp vårt medvetna val att säga ja till Jesus och allt vad han vill göra med oss, i oss och genom oss. Genom vårt dop är vi ouplösligt förenade med honom. Då måste det också märkas på oss att vi tillhör honom och vill ge hans kärlek vidare till alla vi möter. Varje ögonblick ger oss en ny möjlighet att välja Jesus och det han förväntar sig av oss. Nu, just nu kommer han oss till mötes med sin oändliga nåd och kärlek. Vi kan bara bejaka, bekänna och begrunda hans godhet och låta oss förvandlas av den, så att vi kan förmedla den omkring oss.

Gud är oss alltid nära. Han lever i oss genom dopets nåd. Han talar till oss genom sitt ord, genom sin skapelse, genom vår nästa och genom sin försyn. ”Guds rike är nära” (Mark 1:15), säger Jesus. Vad är då Guds rike egentligen? Det är något djupt inom oss, ett litet senapskorn, en surdeg ingjuten i vårt inre, som ständigt påminner oss om att Gud verkar inom oss genom sin nåd. Samtidigt är Guds rike något oändligt större och upphöjt, eftersom det är han som styr och råder över hela universum i alla evigheters evighet. Både det minsta och det största. Gud anpassar sig efter oss. Ibland når han oss genom en liten och knappt hörbar susning. Ibland drabbar han oss med sin väldiga kraft och makt. Ibland behöver vi mer hans milda fläkt, ibland hans starka stormvind.

I fastetiden får vi alla vända oss med förnyad kraft och glädje till Jesus och söka förnya vår tro, vårt hopp och vår kärlek. ”Omvänd er och tro på budskapet” (Mark 1:15), säger Jesus också i dagens evangelium. Vi behöver så väl denna tid då vi kan vända oss bort från allt som hindrar och fjättrar oss vid synd och själviskhet för att vända oss till det nya livet och friheten i Jesus. Vi får konfrontera oss med vår baksida och vår bakgård. Vi får se sanningen om oss själva i vitögat. Vi får

inse vårt oändliga behov av frälsning. ”Jag vill upprätta ett förbund med er” (1 Mos 9:11), sade Herren redan till Noa – och det fortsätter han att säga i alla tider. Herren vill verkligen att vi skall leva i ett oupplösligt förbund med honom och leva efter hans bud och vilja. Gud vill binda oss samman med sig själv och med varandra i det förbund, som bekräftats för all framtid på korset.

”Låt oss under fastans fyrtio dagar”, så bad vi i mässans kollektbön, ”alltmer tränga in i kunskapen om Kristus, din hemlighet, och helgas genom kraften i hans lidande och seger.” Vi får en underbar möjlighet att lära känna Kristus och hans mysterium under fastetiden. Därför är det så viktigt att vi genom bön och bibelläsning, genom bot, bikt och goda gärningar försöker leva i hans anda och till hans ära. I sitt fastebudskap försöker påve Franciskus sammanfatta fastetidens budskap: ”Vägen till fattigdom och självförnekelse (fasta), omtanke och kärleksfull omsorg om de fattiga (allmosor) och uppriktiga samtal med Fadern (bön) gör det möjligt för oss att leva våra liv i uppriktig tro, levande hopp och sann kärlek”.

Fasta, bön och allmosor är fastetidens stora gåvor och möjligheter för oss alla. Genom fastan avstår vi från mat och dryck, men också från nöjen och egenviljan. Minsta lilla försakelse kan göra underverk. Om man absolut vill åka pulka på Skogskyrkogården, kan man låta bli i alla fall under fastetiden. Vi är kallade till ständig bön, men många kristna ber så lite och så sällan som möjligt. Men man borde i alla fall kunna be rosenkransen på torsdagar för stiftets enhet för att visa sin goda vilja. Allmosor låter gammaldags och tråkigt för många av oss som hellre vill shoppa och spela på nätkasino. Men nu i fastetid vädjar Caritas om vår hjälp till de människor i Jemen, som drabbats av vår tids värsta krig och konflikt. Då borde man kunna ge lite - eller snarare mycket - mer än vanligt, en liten tjuga är ett slag i ansiktet på alla svältande, utbombade och bortglömda offer i Jemen.

”Kristus själv dog för era synder, en gång för alla. Rättfärdig dog han för er orättfärdiga för att leda er till Gud” (1 Pet 3:18), skriver Petrus. Kristus har offrat allt och utgett sig själv för vår frälsning. Under fastetiden får vi begrunda denna sanning och tänka efter hur vi bäst kan besvara hans kärleksoffer. Denna fastetid är det svårt för många att delta i mässan, där hans offer blir sakramentalt närvarande för oss. Då kan vi öva oss i att längta ännu mer efter att få möta honom i mässans liturgi. Vi kan lära oss se honom i alla nödställda, lidande och fattiga människor och tjäna honom i dem. Han har så många sätt att komma oss till mötes på med sin kärlek. Han vill till varje pris locka fram det bästa och finaste inom oss. Han ser ständigt på oss med kärlek och vi kan ständigt besvara hans kärlek på så många olika sätt. Det gäller bara att ha lite mer helig fantasi och påhittighet.

